

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑/๒๔๔๘ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑
วันพฤหัสบดีที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๔๘
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๘.๕๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๒๒ ท่าน เป็นองค์ประชุม
แล้ว

การประชุมตามระเบียบวาระหมายเลข ๑. เรื่องที่ประธานสภา ฯ จะแจ้งต่อ
ที่ประชุม สำหรับวันนี้ไม่มี

หมายเลข ๒. รายงานกิจการของสภาผู้แทนราษฎรที่ได้กระทำในสมัยประชุม
วิสามัญ ครั้งที่ ๒ ชุดที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๔๓ เรื่องนี้ได้พิมพ์แจกท่านสมาชิกไปพร้อมกับระเบียบ-
วาระแล้ว

หมายเลข ๓. รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๗/๒๔๔๓
(วิสามัญ ๒) ชุดที่ ๑

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมนี้ได้รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๗ นั้นแล้ว

หมายเลข ๔. พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย
หรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔๔๐. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
เสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาครั้งที่ ๒.

(สำเนา)

ที่ ๑๖๔๒/๒๔๘๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๓๑ ธันวาคม ๒๔๘๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔...

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔... พร้อมด้วยหนังสือการประชุมของคณะกรรมการข้าราชการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณา และส่งให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณา ประกอบ

- ๑. นายยนต์ จันทิก
- ๒. นางแรม พรหมโอบต มุณเฒ่าประสพ
- ๓. นายสอาด จันทรรณ
- ๔. นายหุ้ต แสงอุทัย
- ๕. นายเอื้อ จันทรวงศ์

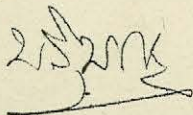
ที่ประชุมกรรมการข้าราชการได้เลือกข้าพเจ้าเป็นประธาน และ นายยนต์ จันทิก เป็นเลขานุการ บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงเรียนมาเพื่อท่านจักได้นำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

แรม พรหมโอบต มุณเฒ่าประสพ
(นางแรม พรหมโอบต มุณเฒ่าประสพ)
ประธานกรรมการวิสามัญ.

สำเนาถูกต้อง

ประสงค์ พ.

๒๕๐๕ ท.

บันทึกการประชุมกรรมาธิการวิสามัญ
พิจารณาพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย
หรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

พ.ศ. ๒๔...

ตามที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
สงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔...
(คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณา และส่งให้คณะกรรมการวิสามัญพิจารณานั้น บัดนี้
ได้ดำเนินการพิจารณาแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมาธิการได้เลือก นางแถม พรหมโอบอด บัญญะประสพ เป็นประธาน
และ นายยนต์ จันทิก เป็น เลขานุการ

๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทน คือ นายยนต์ จันทิก

๓. ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ	๒
มาตรา ๑	๒
มาตรา ๒	๒
มาตรา ๓	๒
มาตรา ๔	๒
มาตรา ๕	๒
มาตรา ๖	มีการแก้ไข
มาตรา ๗	๒
มาตรา ๘	๒
มาตรา ๙	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๐	๒
มาตรา ๑๑	๒
มาตรา ๑๒	มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓	ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๔	๒

มาตรา ๑๕

ไม้มีกการแก้ไข

มาตรา ๑๖

"

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ไม้มีกการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกันนี้
นี้ด้วยแล้ว.

W. Anand

(นายยนต์ จันทิก)

เลขาธิการ.

ร่างพระราชบัญญัติ

สงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

พ.ศ. ๒๔...

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรให้การสงเคราะห์แก่ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔..."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"ข้าราชการ" หมายความว่า บุคคลซึ่งรับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมทุกแห่ง

มาตรา ๔ ข้าราชการผู้ใดได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือเนื่องจากต้องไปปฏิบัติราชการนอกที่ตั้งสำนักงาน หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ใ้ผู้นั้นได้รับการสงเคราะห์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การขอรับการสงเคราะห์ต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

มาตรา ๕ ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายอันเกิดจากการผิดดังกล่าวในมาตรา ๔ มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลโดยรัฐบาลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตามความในวรรคก่อนให้ขึ้นไปตามระเบียบ
ของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๒ ในระหว่างที่ต้องรักษาพยาบาล ถ้ารัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นสมควร
จะให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายนั้นได้ลาหยุดราชการเพื่อ
รักษาตัว เกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการลาของข้าราชการ
ก็ได้ แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปี แต่ระยะเวลาหนึ่งปีไม่เพียงพอ คณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้ลาต่อ
อีกก็ได้

ถ้าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ลาได้เมื่อรวมกับอายุของข้าราชการผู้นั้น
ได้รับอนุญาต เกินหกสิบปี ก็ให้ถือเป็นลาตายราชการ แต่เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินหกสิบห้าปี
ในระหว่างที่ได้รับอนุญาตให้ลา ให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับเงิน เดือนเต็ม

มาตรา ๓ ถ้าอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าว
ในมาตรา ๔ ทำให้ข้าราชการผู้นั้นตกเป็นอัมพาตหรือพิการ อันเป็นเหตุจะต้องออกจาก
ราชการตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ หากรัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่า
ข้าราชการผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นใดที่เหมาะสมได้ และเมื่อข้าราชการผู้นั้นสมัคร
รับราชการต่อไป รัฐมนตรีเจ้าสังกัดจะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่
อื่นใหม่ โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีก็ได้

มาตรา ๔ ข้าราชการที่ได้รับการสงเคราะห์ดังกล่าวยุติมาตรา ๓ ยังไม่มีสิทธิรับ
บำนาญพิเศษ ถ้าต่อมาผู้นั้นได้ออกจากราชการเมื่อใด ให้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังนี้

(๑) ได้รับบำนาญพิเศษโดยคำนวณตามเกณฑ์บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่และตามเงิน เดือนที่ได้รับในวันที่ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือ
ถูกประทุษร้าย

เงิน เดือนตามวรรคก่อน $\frac{๒๕}{๑๐๐} \times \frac{๒๕}{๑๐๐}$ ความหมายอย่างเดียวกับ $\frac{๒๕}{๑๐๐}$ คำว่า "เงิน
เดือน เดือนสุดท้าย" ซึ่งตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ใช้ $\frac{๒๕}{๑๐๐}$ ที่ที่ $\frac{๒๕}{๑๐๐}$

(๒) ถ้าผู้นั้นออกจาก ราชการโดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาดอก ให้คำนวณเป็นบำนาญปกติตามสิทธิในเขวงเข้ากับ
บำนาญพิเศษใน (๑) ด้วย เว้นแต่ถ้าผู้นั้นออกจาก ราชการโดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ก็ให้
ได้รับบำนาญพิเศษตาม (๑) แດอย่างเดียว

(๓) ถ้าผู้นั้นออกจาก ราชการด้วยกรณีใด ๆ ให้ มีสิทธิรับบำนาญพิเศษตามกฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาดอก ก็ให้ผู้นั้นได้รับสิทธิตามกฎหมายนั้น $\frac{๒๕}{๑๐๐} \times \frac{๒๕}{๑๐๐}$
หรือบำนาญพิเศษตามความใน (๑) แດแต่บำนาญพิเศษรายปี จะมีจำนวนมากกว่า

ถ้าข้าราชการที่ได้รับการสงเคราะห์ดังกล่าวยุติมาตรา ๓ ถึงแก่ความตาย
โดยทายาทมีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่
ใช้อยู่ในเวลาดอก ให้ทายาทได้รับบำนาญตกทอดตามสิทธิในเขวงเข้ากับถึงหนึ่งของ

บ้านนาฎที่คำนวณได้ตามความใน (๑) ด้วย เว้นแต่ถ้าตายโดยทายาทไม่มีสิทธิได้รับ
บ้านนาฎตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านนาฎข้าราชการ ก็ให้ทายาทได้รับบ้านนาฎ
ตกทอดกึ่งหนึ่งของบ้านนาฎที่คำนวณได้ตามความใน (๑) แต่อย่างเดียว

ถ้าผู้นั้นถึงแก่ความตายด้วยกรณีที่เกิดให้ เกิดสิทธิบ้านนาฎพิเศษตามกฎหมาย
ว่าด้วยบำเหน็จบ้านนาฎข้าราชการที่ช้อยู่ในเวลาตาย ก็ให้ทายาทได้รับสิทธิตามกฎหมาย
นั้น แต่อย่างใดก็ตาม หรือบ้านนาฎพิเศษตามความใน (๑) แล้วแต่บ้านนาฎพิเศษรายปีที่จะ
มีจำนวนแน่นอน

มาตรา ๕ ข้าราชการที่ออกจากราชการ โดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำเหน็จ
หรือบ้านนาฎพิเศษไปแล้วก่อนวันพระ ราชบัญญัตินี้ ชำยังคับ หากเห็นว่าตนอยู่ในลักษณะตั้ง
กล่าวในมาตรา ๔ และประสงค์จะเข้ารับราชการอีก ให้ยื่นคำร้องขอให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด
พิจารณาในเรื่องการบรรจุใหม่ได้ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันพระ ราชบัญญัตินี้ ชำยังคับ

มาตรา ๑๐ ผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตามความในมาตรา ๕ ถ้าเงินเดือน
ที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่ น้อยกว่า เงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ
ให้รับบ้านนาฎที่ได้รับอยู่รวมกันไปด้วย แต่ถ้า เงินเดือนรวมกับบ้านนาฎสูงกว่า เงินเดือนเดิม
ต้องลดบ้านนาฎลง ในระหว่างที่รับราชการครั้งหลัง จนเงินเดือนใหม่รวมกับบ้านนาฎไม่สูง
กว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่า เงินเดือนเดิม ก็ให้คงบ้านนาฎใน
ระหว่างนั้น

เมื่อออกจากราชการในตอหนดัง โดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จบ้านนาฎ ก็ให้คำนวณ
เป็นบ้านนาฎโดยคิดเฉพาะตามสิทธิที่นับรวมเข้ากับบ้านนาฎเดิม บ้านนาฎในตอหนดังนี้จะ
เปลี่ยนขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตามความในมาตรา ๕ ถึงแก่ความ
ตาย ให้ทายาทได้รับบ้านนาฎดังนี้

(๑) ถ้าผู้ตายยังคงรับบ้านนาฎร่วมกับ เงินเดือนตลอดมาจนถึงเวลาตาย ให้
ทายาทได้รับบ้านนาฎตามสิทธิที่มีอยู่ติดไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านนาฎข้าราชการที่ช้อยู่
ในเวลาตาย

(๒) ถ้าหากว่าใคร่คิดเบิกจ่ายบ้านนาฎไว้ตามความในมาตรา ๑๐ ให้ทายาท
ได้รับบ้านนาฎตามสิทธิที่มีอยู่ติดไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านนาฎข้าราชการที่ช้อยู่ใน
เวลาตายบวกเข้ากับกึ่งหนึ่งของบ้านนาฎตั้งไว้

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่ได้รับการสงเคราะห์ดังกล่าวในมาตรา ๗ หลายครั้ง
โดยไม่ได้ออกจาก ราชการ เมื่อถึงเวลาต้องออกจาก ราชการ ให้คำนวณบ้านนาฎพิเศษ
ทุกครั้ง แต่สิทธิที่รับจาก การสงเคราะห์ครั้งที่สุดครั้งที่มีจำนวนเงินสูงสุดคน
อย่างเดียวกัน

มาตรา ๑๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการแบ่งส่วนและเงื่อนไขการจ่าย
บ้านานาญพิเศษให้แก่ทายาทในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านานาญข้าราชการมาใช้บังคับ
โดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ เมื่อข้าราชการผู้ใดถึงแก่ความตายเนื่องจากเหตุตั้งบัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๔ คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาเลื่อนเงินเดือนในเดือนที่ตายให้แก่ข้าราชการ
ผู้นั้น เป็นกรณีพิเศษตามแต่จะเห็นสมควรก็ได้ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้ตายเป็นข้าราชการสังกัด
กระทรวงกลาโหม การตั้งเลื่อนเงินเดือนให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของกระทรวง
กลาโหม

ถ้าไม่มีทางที่จะเลื่อนเงินเดือนขึ้นได้ตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ
ว่าด้วยการนั้น ให้เพิ่มเป็นพิเศษโดยนำเงินเดือนเหลือจ่ายหรือจะเหลือจ่ายในปีปัจจุบัน
ของกรมหรือสำนักราชการนั้นมาตั้งจ่ายให้เป็นพิเศษเฉพาะจำนวนที่เพิ่มขึ้น ถ้าหากเงิน
เดือนเหลือจ่ายหรือจะเหลือจ่ายไม่มี หรือมีไม่พอ ให้กระทรวงการคลังหาเงินมาตั้ง
จ่ายให้ และในการคำนวณบำเหน็จบ้านานาญให้รวมเงินที่ได้เพิ่มขึ้นนี้ เข้าเป็นเงินเดือนเดือน
สุดท้ายด้วย

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ถึงแก่ความตายเนื่องจากเหตุตั้งบัญญัติไว้ใน
มาตรา ๔ ผู้ใดสมควรจะได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์เพียงไรหรือไม่ ให้รัฐมนตรีเจ้า
สังกัดพิจารณาคำเนิการโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัติ
นี้.

.....

.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่
คณะกรรมการได้เข้าประจำที่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ทางคณะกรรมการมีอะไรจะชี้แจงนอกจากที่ได้
รายงานไว้ม่างหรือไม่

นางแรม พรหมโบล มุขยประสพ ประธานกรรมการ : กรรมการไม่มีอะไร
จะชี้แจง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการ ๓ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับ
อันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ.๒๔...

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖ มีการแก้ไข

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : สำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้ว่าด้วย
ความเป็นจริงแล้ว ก็เมื่อตอนวาระแรกเราไม่มีข้อข้องใจกันเท่าไร แต่มาในวาระที่ ๒
ที่คณะกรรมการได้แก้ไขและเพิ่มเติมข้อความบางประการของร่างพระราชบัญญัตินี้
จึงทำให้เป็นที่สงสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๖ ซึ่งได้แก้ไขขึ้นมาี้ คณะกรรมการ
ได้เพิ่มเติมข้อความว่า ผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้าย ท่านผู้เป็นประธาน
ถ้าหากว่าจะพิจารณาสำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้ในมาตรา ๔ ซึ่งพูดถึงเหตุแห่งการที่จะได้
รับอันตรายนี้แล้วจะเห็นได้ว่า ในมาตรา ๔ นี้ได้เขียนไว้โดยชัดแจ้งว่าเหตุอะไรบางที่จะ
ได้รับการสงเคราะห์จากร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็นต้นว่าได้รับอันตรายป่วยเจ็บหรือถูก
ประทุษร้ายนั่นคือสาเหตุ ที่นี้ในมาตรา ๖ ถ้าเราจะพิเคราะห์หรือพิจารณาให้ถี่ถ้วนที่จะมีการ
แก้ไขข้อความจะเห็นได้ว่าเขาพูดถึง ในระหว่างที่ต้องรักษาพยาบาลคือหมายถึงบุคคลคนนั้นได้
มีการเจ็บป่วยแล้ว นี่หมายความว่าถูกประทุษร้ายหรือถูกทำร้ายแต่ประการใด ที่นี้ถูกประทุษร้าย

ในความหมายของศัพท์ซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านผู้รู้คือท่านมหาชวน ๆ มาแล้วก็ได้คิดว่า
 เป็นการกระทำที่ได้รับการบาดเจ็บแล้วด้วย เมื่อได้รับบาดเจ็บแล้วก็มีการป่วยเกิดขึ้น เมื่อมี
 การป่วยเกิดขึ้นแล้ว เหตุใดจึงมาเขียนเพิ่มเติมว่า ได้รับอันตรายแล้วถูกบาดเจ็บ ท่านอย่า
 ลืมว่าในมาตรา ๒ นี้ให้เห็นแต่เพียงว่า ผู้ที่ป่วยเจ็บจึงจะได้รับการช่วยเหลือเป็นต้นว่าได้
 ลาให้เพิ่มเติมขึ้นมา นี่หมายความว่าถูกกระทำ ถูกกระทำนั้นคือมาตรา ๔ เพราะการถูกประ-
 หารร้าย ไม่หมายความว่ามาซ้ำกับข้อ ๒ ของมาตรา ๔ จึงอยากให้คณะกรรมการได้ช่วย
 กรณารชี้แจงด้วยว่า เป็นอย่างไร

นายหยุด แสงอุทัย กรรมการ : กรรมการได้แกมาตรา ๒ ให้สอดคล้องกับ
 มาตรา ๔ เพราะว่า ในมาตรา ๔ นั้นเราได้พูดว่า ข้าราชการผู้ใดได้รับอันตรายหรือการ
 บำเพ็ญเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือเนื่องจากต้องไปปฏิบัติราชการนอกที่ตั้งสำนัก-
 งานหรือถูกประหารร้าย เพราะฉะนั้นมาตรา ๔ ก็มีเหตุอยู่ ๓ เหตุคือ ๑. ได้รับอันตราย
 ๒. บำเพ็ญ ๓. ถูกประหารร้าย ครั้นมาในมาตรา ๒ นี้ก็ได้บัญญัติไว้เฉพาะป่วยเจ็บ
 จริงอยู่ป่วยเจ็บนั้นอาจจะเกิดจากอันตรายหรือเกิดจากประหารร้ายก็ได้ แต่ทว่าในเรื่องการ
 ร่างกฎหมายนั้นถ้าเราใช้คำอย่างใด เราก็ต้องให้มีความหมายอย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้น
 เมื่อเราแยกว่า รับอันตราย บำเพ็ญ กับถูกประหารร้ายไว้ในมาตรา ๔ แล้ว ถ้าเราไปเขียน
 มาตรา ๒ เฉพาะป่วยเจ็บก็จะเข้าใจว่า สิทธิที่จะได้รับการลาหยุดราชการนั้นเฉพาะกรณี
 บำเพ็ญเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเพื่อให้สิทธิของข้าราชการนั้นได้สมบูรณ์คือว่าเป็นการ
 บัองกันมิให้มีการตีความในภายหลัง ทางกรรมการจึงเห็นว่าเราต้องร่างมาตรา ๒
 ให้สอดคล้องกับมาตรา ๔ คือว่า ไม่ให้ต้องมีการตีความอีก ถ้าอย่างนี้แล้วเราก็ต้องร่าง
 มาตรา ๒ ให้มีเหตุ ๓ เหตุคือ ๑. รับอันตราย ๒. บำเพ็ญ และ ๓. ถูกประหารร้าย
 และถ้าเป็นอย่างนี้แล้วการที่จะตีความก็สอดคล้องต่อกัน ถ้าหากจะเป็นอย่างท่านสมาชิกผู้มี

เกียรติว่า ก็ป่วยเจ็บในมาตรา ๔ จะมีความหมายอย่างหนึ่ง และป่วยเจ็บตามมาตรา ๖ นั้น จะมีความหมายอีกอย่างหนึ่ง อย่างนี้ก็ไม่สมควร เพราะฉะนั้นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะเห็นได้ว่าในเรื่องนี้กรรมวิธีการก็ไม่ได้แก้ไขอะไร แก้ไขให้ชัดเจนและเป็นเรื่องสิทธิของข้าราชการ ถ้าเราจะแก้ไขให้ชัดเจนไม่ต้องมีการตีความใดเท่าไร ก็ยังจะเป็นการดีเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สำหรับในมาตรา ๖ นี้มีอยู่ ๓ วรรคด้วยกัน แล้วก็กรรมวิธีการได้แก้ไขทั้ง ๓ วรรค เพราะฉะนั้นในตอนนี้อย่าให้วาทันในวรรคที่ ๑ เสียก่อน

นายอารีย์ ศันติเวชกุล (นครราชสีมา) : คือว่ามาตรา ๖ อันนี้ กระผมพูดแต่คำว่า ป่วยเจ็บ อันตราย กับถูกประทุษร้ายมารวมกันเป็นการเพิ่มในวรรคแรก คือขอเรียนอภิปรายคำนี้ก่อน—คือในวรรคแรกเท่านั้นเอง ท่านผู้เป็นประธาน ๆ เท่าที่ท่านกรรมการได้กรุณาให้ข้อชี้แจงเมื่อกี้นี้ก็ยังไม่หายข้องใจ เพราะว่าที่ท่านชี้แจงเมื่อครั้งนี้เป็นการชี้แจงเอาว่าให้ท่านถูกข้างเดียว คือท่านเองก็รับแล้วว่า ในมาตรา ๔ นี้เป็นเหตุ คือมาตรา ๔ เราเขียนไว้ชัดเจนว่า ข้าราชการผู้ใดได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือเนื่องในการออกจากราชการตามที่มีรายละเอียดในมาตรา ๔ อยู่แล้ว ทีนี้ในมาตรา ๖ ดังข้าพเจ้าได้กราบเรียนต่อท่านผู้มีเกียรติแล้วว่า เราหมายถึงว่าผู้ที่ได้รับการป่วยเจ็บแล้ว จึงได้อนุมัติให้ลาเพิ่มเติมจากที่ป่วยอยู่คือรักษาตัว ทีนี้ศัพท์ทั้ง ๓ ศัพท์ที่ท่านเขียนมานี้ เป็นการพุ่มเพื่อในกฎหมายก็พุ่มเพื่อเกินไป ข้าพเจ้าเข้าใจจิตใจในเจตนาของท่านประธานกรรมการคณะนี้ ท่านปรารถนาดีต่อประชาชนโดยเฉพาะชาวภูเก็จ ท่านอยากให้ข้าราชการภูเก็จหรือว่าข้าราชการทั่วประเทศได้รับผลดี ข้าพเจ้าเชื่อ แต่ว่าในเรื่องของกฎหมายที่การที่จะเขียนอะไรพุ่มเพื่อไปนักก็เป็นสิ่งที่ไม่บังควร โดยเฉพาะในมาตรา ๖ เราบันทึกแล้วว่าเป็นเรื่องของผู้ที่ถูกกระทำร้ายหรือรับบาดเจ็บมาแล้ว ผลว่ารับมาแล้ว ไม่ใช่ถูกกระทำหรือจะถูกกระทำ แล้วเท่าที่ท่านกรรมการเมื่อครั้งชี้แจงว่าแยกประเด็นออกเป็น

๓ ทาง คือว่าป่วยเจ็บ ได้รับความอันตราย แล้วก็ถูกประทุษร้าย ท่านผู้เป็นประธาน ๆ ท่านอย่าลืมว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้โดยหลักการเราให้ความช่วยเหลือแก่ข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่และป่วยเจ็บเท่านั้นเอง คือเราไม่ได้หมายความว่าข้าราชการซึ่งป่วยเจ็บโดยไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างนี้เราไม่ถือ เมื่ออย่างนั้นแล้วเราจะมาเขียนไว้ให้กว้างขวางขึ้นมา โดยหาหลักในข้อ ๒ นี้ไม่ได้ว่าถูกประทุษร้ายอย่างไร อย่างนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยอย่างท่านเอาออกก็เอาออกเสีย เพราะท่านอย่าลืมว่ารูปร่างเดิมก็ร่าง
 มาดีแล้ว โดยเฉพาะท่านกรรมาธิการที่แข็งแรงเมื่อครั้งนั้นเหมือนว่าท่านจะรวมไว้ด้วยเหมือนกัน
 ถ้าหากว่าท่าน^{แล้ว}ว่าต้องเพิ่มเติมแสดงว่าท่านร่างมากพร่องเป็นที่ซึ่งที่ชายหน้าเองไม่เหมาะ
 ข้าพเจ้านี้ถือท่านอยากให้ท่านเอาออกเสีย ประโยชน์ของท่านเองเพราะท่านเป็นกรรมการ-
 กฤ-ษฎ์กาอยู่ด้วย ถ้าไม่ผ่านกฤ-ษฎ์กาที่ยังยุ่งกันใหญ่แล้วท่านบอกว่าคุณไม่รับรู้ก็ไม่ได้อ่านเป็น
 เลขาธิการกฤ-ษฎ์กา จึงอยากขอความกรุณาทำเสียเพื่อตัวท่านเองด้วย

นายหยุด แสงอุทัย (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพกรรมาธิการขอประทาน
 เรียนชี้แจงอีกครั้งหนึ่ง คือที่เรียกว่าร่างมาแล้วไม่แก้ไขนั้นเป็นไปไม่ได้ เพราะเหตุว่าที่มีกรรมาธิ-
 การนี้ก็เป็นกรรมาธิการของสภาคือเป็นเครื่องมือของสภาที่จะทำให้งานนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
 เพราะฉะนั้นการร่างนั้นยังไม่สมบูรณ์แล้วก็จะทำให้สมบูรณ์-ได้ก็ทำมิฉะนั้นจะมีกรรมาธิการขึ้นทำ
 ไม่ถึงแม้ว่าจะมีการผิดพลาดอย่างไรก็ต้องขอภัยถึงคนที่เห็นชอบก็พร่อง ยังมีกรรมาธิการหลาย
 คณะเห็นชอบก็ยิ่งดี เพราะฉะนั้นถ้ากรรมาธิการเสนอขออะไรมาเมื่อมีข้อผิดพลาดก็ยอมรับ
 ในเรื่องนี้ก็แก้ไขกันให้ดีขึ้น คืออย่างนั้นคือมาตรา ๔ เขาแยกว่าคนได้รับอันตรายเช่นคนขับรถยนต์
 ไปตกเหวนี่ได้รับอันตราย ๒. บ่วยเจ็บก็ป่วยไข เช่นว่าไปในสถานที่ที่มีโรคไขมาลาเรียไปติดโรค
 มาอะไรมา และ ๓. ถูกประทุษร้ายก็หมายความว่าถูกคนอื่นกระทำการประทุษร้ายมันมีกรณีอยู่
 ๓ กรณี และกรณีทั้ง ๓ กรณีเราให้สิทธิต่างกัน คือในกรณีรับอันตรายเช่นไปตกเหว บ่วยเจ็บ เจ็บไข
 นั้นเราให้เพราะเหตุปฏิบัติราชการ ในหน้าที่คือว่าปฏิบัติในหน้าที่หรือเนื่องจากไปปฏิบัติการนอก
 สถานที่ถึงจะให้แต่ถูกประทุษร้ายเพราะเหตุปฏิบัติราชการตามหน้าที่เท่านั้นอย่างตำรวจไปจับผู้ร้ายตอน
 เขาตอนมายกลับบ้าน^{นอก}ผู้ร้ายโกรธมายิงเอาอย่างนั้นก็เพราะเหตุปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ทั้ง ๓
 กรณี^{นี้}ได้รับอันตรายป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายจึงไม่เหมือนกัน และทั้ง ๓ กรณีนี้อาจจะทำให้คน
 ต้องหยุดราชการเพื่อรักษาตัวทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเมื่ออ่านมาตรา ๔ แล้ว~~หา~~กรรมาธิการก็เห็นว่า
 ถ้าจะคงมาตรา ๒ ไว้เฉพาะป่วยเจ็บก็จะเข้าใจว่าเฉพาะกรณีที่เจ็บ ไขเท่านั้นจึงจะได้หยุดราชการ
~~ออก~~

ถ้าหากถูกยิงก็ตีหรือว่าไปตกเหว อยนตตกเหวแขนขาหัก ไปก็ตีก็อาจจะตีความได้ว่าไม่ใช่เป็น
 ๓๕ บ่วยเจ็บ เพราะบ่วยเจ็บนั้นต้องเข้าใจตามมาตรา ๔ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทางกรมการก็
 เห็นว่าถึงแม้ว่าบ่วยเจ็บจะมีความหมายตีความไปอย่างสมาชิกผู้มีเกียรติว่าแต่ว่าเมื่อใช้
 มาตรา ๔ ให้หมายความว่าไปในทางเจ็บไข้อย่างไรก็ควรที่จะแก้มาตรา ๖ นี้ให้สอดคล้อง
 กับมาตรา ๔ เพื่อจะเห็นได้ชัดว่าในการลาหยุคราชการนั้นหยุดได้ ๓ กรณี คือ หยุดเพราะ
 รับอันตรายเช่น ไปตกเหวแขนขาหักไป ^{หรือ}หยุดเพราะบ่วยเจ็บไข้อย่างไร หรือหยุดเพราะถูกประทุษ
 ร้าย คือหมายความว่าไม่บุคคลภายนอกประทุษร้ายก็เพื่อจะให้นั้นชัดเจนและในทางร่างกฎหมาย
 ก็เป็นอย่างนี้ คือถ้าเราใช้คำในมาตรา ๔ มีความหมายบ่วยเจ็บในทางเจ็บไข้อย่างไรแล้วเรามาใช้
 ในมาตรา ๖ นี้ตามหลักก็ต้องมีความหมายอย่างเดียวกันจะไปบ่วยเจ็บในมาตรา ๔ หมาย
 ความว่าบ่วยเจ็บแต่เจ็บไข้อย่างไรก็มาตรา ๖ บ่วยเจ็บเมื่อเจ็บเสียแล้วอย่างนั้นมันก็จะไม่เป็นไป
 ไม่ค่อยได้ เพราะเหตุว่ากฎหมายนั้นใช้คำในมาตรา ไหนที่ไหนไปอยู่ในมาตราอื่นก็ต้องมีความ
 หมายอย่างนั้น ในเรื่องก็ขอประธานกรรมาธิการเรียน ^{ที่}กรรมาธิการ ได้พูดกันมากพูดกันนานทีเดียว
 ว่าจะแก้หรือไม่ และผลที่สุดกรรมาธิการก็เห็นว่าหลักในการร่างกฎหมายนั้นถ้าเราใช้คำว่า
 บ่วยเจ็บไว้ใน ^{ที่}ในเช่นในมาตรา ๔ ในมาตรา ๖ ก็ต้องเหมือนกันนี้เป็นหลักของการตีความ
 ทั่วไป เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราจะกลับมาใช้ ในมาตรา ๖ เฉพาะบ่วยเจ็บก็เกรงว่าคนที่ได้รับ
 อันตรายหรือถูกประทุษร้ายนั้นจะไม่ได้รับสิทธิลาโดยเหตุนี้กรรมาธิการจึงได้เพิ่มขึ้น

นายอัมพร สุวรรณมด (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพความจริงผมไม่เห็นด้วย
 มาตั้งแต่มาตรา ๔ แล้ว แต่ว่าไม่มีโอกาสได้พูดมาตั้งแต่วาระ ๑ แต่ว่าที่ไม่เห็นด้วยนั้นก็ใน
 ตอน ๓ คือที่เรื่องถูกประทุษร้าย เพราะฉะนั้นมาถึงมาตรา ๖ ซึ่งกรรมาธิการได้เพิ่มเข้ามา
 ในเรื่องประทุษร้ายนั้นผมก็ยังไม่เห็นด้วยใหญ่ เพราะเหตุว่าคำว่าถูกประทุษร้ายนั้นตามความ
 หมายทั่ว ๆ ไปก็ตามหรือตามความหมายของกฎหมายก็ตามก็ไม่น่าที่จะเอามาให้เป็นลาทดแทน
 หรือจะทดแทนเมื่อถูกประทุษร้าย เพราะถูกประทุษร้ายนั้นไม่จำเป็นจะต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส
 จนถึงกับเจ็บป่วย ผมเห็นว่าตามร่างเดิมของมาตรา ๖ นั้นก็อยู่แล้วไม่ควรจะเพิ่ม กรรมาธิการ

ไม่ควรจะเพิ่มเข้าไป คือผู้ที่เพิ่มผู้ได้รับอันตรายหรือการถูกประทุษร้ายนั้นควรจะเพิ่มเข้าไป
 ก็ได้ความดีอยู่แล้วไม่จำเป็นจะต้องให้สอดคล้อง เพราะเหตุว่าเมื่อเราอ่านตามตัวร่างเดิม
 นั้นก็จะเห็นว่าจะให้ข้าราชการเจ็บป่วยไต่ลาหยุดเพื่อการรักษาตัวเกินกว่าเวลาที่กำหนดเท่านั้น
 ก็เพียงพออยู่แล้วเพราะเราจะให้ประโยชน์หรือให้ค่าทดแทนแก่ข้าราชการผู้ได้รับการเจ็บป่วย
 เท่านั้นการเจ็บป่วยนั้นเมื่อหากว่าถูกบาดเจ็บโดยอุบัติเหตุหรือโดยเหตุใด ๆ ก็ตามอย่างที
 ธรรมดาการได้ชดเชยนั้นก็ถือว่าเจ็บป่วยแล้วหรือว่าจะเจ็บป่วยด้วยการป่วยก็ถือว่าเจ็บป่วย
 หรือจะถูกเจ็บป่วยด้วยการถูกประทุษร้าย เพราะฉะนั้นร่างเดิมเขาเขียนไว้นั้น ถึงแม้ว่าจะเป็น
 การกินความกว้างก็ได้ความชัดเจนอยู่ ผมจึงเห็นว่าในขั้นนี้เราไม่ควรจะเพิ่มเติมแต่ประการใด
 ควรจะรักษาร่างเดิมไว้ก็เป็นการเพียงพอแล้ว

นางแรม พรหมโบล บุณยประสพ ประธานกรรมการ : ท่านประธานที่เคารพ
 ตามที่ท่านผู้มีเกียรติได้กรุณาให้ความเห็นว่าคำว่าตามมาตรา ๔ นั้น เป็นการถูกต้องแล้วไม่น่า
 จะเติมตามมาตรา ๒ ทางกรรมการใครจะเรียนชี้แจงว่าคำว่าผู้ถูกประทุษร้ายนั้นไม่ได้หมาย
 ความว่าเป็นการเจ็บป่วยเท่านั้น เพราะฉะนั้นมาตรา ๔ นั้น เห็นตรงจุดตรงๆว่าไม่ว่า ได้มี
 อยู่แล้วจึงเป็นการป้องกันในการที่จะตีความเพื่อให้ความชัดเจนขึ้น จึงจำเป็นจะต้องเติมความ
 คำว่าผู้ถูกประทุษร้ายไว้ในมาตรา ๒ ด้วย นอกจากนี้ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญก็ยังได้
 มีข้อความเช่นเดียวกันอยู่ในพระราชบัญญัติฉบับนั้นด้วย ทั้งนี้การที่จะเติมข้อความว่าผู้ถูกประทุ
 ษร้ายไปนั้น ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นคำที่ฟุ่มเฟือยเกินไป หากว่าเป็นการที่จะตัดการตีความโดย
 กรณีสงสัยเมื่อเติมคำนี้ไปก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นคำที่ทำให้เกิดกรณีสงสัยขึ้นได้ว่าป่วยเจ็บเพราะอะไร
 เพราะได้รับอันตรายอย่างไร เมื่อเช่นนี้คำว่าผู้ถูกประทุษร้ายกรรมการจึงเห็นสมควรที่จะเติม
 ในมาตรา ๒ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๔ หวังว่าท่านผู้มีเกียรติคงจะพอใจ

นายแฉ่ง จิราภรณ์ (พิจิตร) : ท่านประธานที่เคารพปัญหาที่โต้แย้งกันระหว่าง
 สมาชิกกับกรรมการนั้นข้าพเจ้าได้นั่งฟังและจับประเด็นได้ ๒ อย่าง คืออย่างหนึ่งในเรื่องเนื้อ
 หาแห่งข้อความและความหมาย อีกอย่างหนึ่งก็คือวิธีเขียนกฎหมายเมื่อเนื้อหามีความเข้าใจ

ตรงกันแล้วจะเขียนกฎหมายอย่างไรจึงจะถูกประเด็นตน ข้าพเจ้าจะพูดเรื่องเนื้อหาอันหนึ่ง
 คุณอัมพร ฯ ได้โต้แย้งมานั้นข้าพเจ้าเห็นควยในเรื่องเนื้อหา ซึ่งความหมายของถูกประทุษร้าย
 ก็คือ การเจ็บป่วยก็ดี หรือได้รับอันตรายก็ดีซึ่งความซึ่งหลายนี้กรรมวิธีการใช้คำว่าหรือหรือหรือ
 ทั้งนี้ คำว่าหรือนี้แสดงว่าขอความแต่ละวรรคหรือประโยคนั้นมีความหมายอย่างเดียวกัน
 สม่าเสมอกันหมายความว่า เป็นในรูปนั้นหรืออย่างนั้นหรืออย่างนี้ซึ่งความจริงในเนื้อหาแล้วไม่ว่า
 จะมีความหมายอย่างนั้นซึ่งสมาชิกก็ได้ชี้แจงไปแล้ว การได้รับอันตรายหรือถูกประทุษร้ายที่ใกล้เคียง
 เคียงกัน แต่เจ็บป่วยนี้เป็นผลเนื่องจากการถูกประทุษร้าย

และกรรมการก็ยอมรับว่า การถูกประทุษร้ายนี้อาจจะไม่ได้รับการเจ็บป่วยจนถึงกับรักษา-
 พยาบาลก็ได้ เช่นถูกตั้งผม ๑ เส้นอย่างนี้ก็ถูกประทุษร้าย แต่จะต้องถึงกับเจ็บป่วยรักษา-
 พยาบาลเป็นเวลานาน ๆ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ก็แสดงว่ากรณีประทุษร้ายนี้อาจจะไม่ต้องมีการเจ็บ
 ป่วยก็ได้จนถึงกับต้องรักษาพยาบาลก็ได้ เพราะฉะนั้นผมจึงว่าคำว่า ประทุษร้าย ป่วยเจ็บ
 อันตรายนี้มีข้อความไม่ได้อยู่ในอันคับเดียวกัน คำว่า หรือนี้ ต้องว่าอันคับเดียวกันอย่างใด
 อย่างหนึ่งซึ่งมีฐานะเท่าเทียมกัน นี้ในเนื้อหาเป็นรูปอย่างนี้ซึ่งผมเห็นด้วยกับคุณอำพร ๆ ว่า
 เนื้อหาความเข้าใจของกรรมการกับสมาชิกไม่ตรงกัน แต่อย่างไรก็ตามก็เรียกว่าพอไปได้
 ได้ หมายความว่าเกี่ยวเนื่องกันหมายความว่า การได้รับอันตรายนั้นอาจเนื่องมาจากถูกประทุษ-
 ร้าย และเนื่องจากถูกประทุษร้ายนั่นเองจึงได้รับการเจ็บป่วยเป็นลำดับเป็นชั้น ๆ กัน ซึ่งพอจะ
 สงเคราะห์ได้ว่าเข้าใจใกล้เคียงกัน แต่ที่นี้มาพิจารณาในเรื่องวิธีเขียนกฎหมายตามความเห็น
 ขาพเจาแล้วเห็นว่า ถ้าการเขียนกฎหมายจำเป็นต้องอธิบายให้ยืดยาวเพื่อประโยชน์แห่งการ
 ตีความแล้ว ขาพเจาว่าการเขียนกฎหมายนั้นหย่อนความรู้หรือไม่สามารถที่จะเขียนกฎหมายให้
 ถูกต้องตามหลักนิติศาสตร์ได้ นี้สำหรับประโยชน์ถ้าความเข้าใจของกรรมการแล้ว ถ้าขาพ-
 เจาจะร่างหรือขาพเจาจะเขียนซึ่งเข้าใจว่านักนิติศาสตร์ก็คงจะเข้าใจอย่างนี้ เราอาจจะใช้
 ว่า ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔ หรือว่าในระหว่างที่ต้องรักษาพยาบาลเนื่องจากเหตุแห่งมาตรา
 ๔ นั้นก็ใช้คลุมไปอย่างนั้นก็แล้วกัน มาตรา ๔ ก็เหตุได้รับอันตรายเจ็บป่วยอะไรต่าง ๆ ก็โยน
 ไปในมาตราโน้น ไม่ต้องมาเขียนซ้ำ เขียนซ้ำอีก วิธีเขียนกฎหมายต้องเขียนซ้ำอีกในมาตรานี้
 แล้วไปซ้ำในมาตราโน้นเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งควรจะว่า ภายใต้บังคับหรือเนื่องจากกรณีใน
 มาตรา ๔ นั้น ถ้าจำเป็นจะต้องเจ็บป่วยต้องรักษาพยาบาลเนื่องจากเหตุในมาตรา ๔ นั้นแล้ว
 ก็ให้ลาหยุดได้โดยนับอายุราชการอย่างนั้น ขาพเจาเห็นว่ากรรมการควรจะแก้ให้อย่างที่ว่า
 หรือว่ากรรมการจะให้วิธีเขียนกฎหมายอย่างนี้ก็เรียกว่าใช้ได้หรือ แต่ว่าเสียภูมิไปหน่อย
 ก็แล้วแต่กรรมการเลือกเอาว่าจะยอมเสียภูมิโดยผ่านอย่างนี้ไป หรือว่าจะยอมแก้

นายหยุด แสงอุทัย กรรมการ : กรรมการขอประทานกราบเรียนว่า ที่สมาชิก
ผู้มีเกียรติกล่าวเมื่อกี้นี้ นั้น ก็กล่าวความค่อนข้าง ความจริงมาตรา ๒ วรรคแรกนั้นเป็นการ
ให้สิทธิที่จะเพิ่มจากการลา ก็หมายความว่า มีสิทธิจะลาอยู่แล้ว แต่ว่าหากว่าได้รับอันตราย
ป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายก็ให้ลาเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นก็อยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะไปดู
อยู่แล้วว่า สมควรจะให้ลาหรือไม่ ส่วนที่ท่านอ้างว่าให้เขียนว่า ภายใต้อำนาจอะไรต่าง ๆ
นั้นกรรมการรับไม่ได้ เพราะเหตุว่ากฎหมายนั้นควรเขียนให้ราษฎรเข้าใจได้ ถ้าไปเขียน
ภายใต้อำนาจมาตรา ๔ ราษฎรก็ไม่เข้าใจ เขียนอย่างนี้เข้าใจแล้ว คือว่ารับอันตรายก็ลาได้
ป่วยเจ็บก็ลาได้ ถูกประทุษร้ายก็ลาได้ คือกฎหมายนั้นยิ่งเขียนง่ายให้ประชาชนเข้าใจได้เท่าไร
ก็จะยิ่งดีเท่านั้น ถ้ากฎหมายเขียนเฉพาะนักกฎหมายแล้วก็นักกฎหมายเข้าใจ ประชาชนไม่เข้าใจ
ใจ ก็ไม่เป็นการสมควร เพราะกฎหมายนี้จะไปใช้กับประชาชน ไม่ใช่ใช้กับนักกฎหมาย ไป
เขียนภายใต้อำนาจ ซึ่งเขาพยายามจะหลีกเลี่ยงกันเหลือเกิน อย่างในกฎหมายภาคพื้นยุโรป
ไม่มีคำว่า "ภายใต้อำนาจ" เพราะเขาเห็นว่ามันยาก เห็นแต่กฎหมายอังกฤษกับกฎหมายอเมริกา
เท่านั้นที่ใช้คำว่า "ภายใต้อำนาจ" อย่างนั้นอย่างนี้แล้วเราก็คิดเรื่อยมา แต่กรณีจะเป็นอย่างไร
ก็ตาม กรรมการใครจะขอประทานยืนยันว่า ที่ใดแก้ไขมานี้ชัดแล้ว คือคนลาหยุดราชการนั้น
ลาหยุดได้ ๓ กรณี คือหยุดเพราะได้รับอันตราย หยุดเพราะป่วยเจ็บ หรือหยุดเพราะถูกประ-
ทุษร้าย แล้วมาตรา ๒ วรรคแรกนั้นเป็นการให้สิทธิที่จะลาเพิ่มเติมขึ้น ซึ่งระเบียบการลาเขา
ได้มีอยู่แล้ว เช่นลาที่วันจะต้องมีแพทย์มีอะไรมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าอ่านมาตรา ๒ ประกอบ
กับกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการลาของข้าราชการ ก็เข้าใจได้แล้ว

นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ฟังอยู่แล้ว ขอเสนอปิดอภิปรายและลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณจะเป็นยันใหม่คุณอารีย์ ๑

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ผมไม่ยืนยัน คือเห็นท่านประธานกรรมมา-

วิธีการที่ยั่งยืนของท่าน ผมก็เลหายของใจไปแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอปิดอภิปรายลงมติแล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัยสำหรับในมาตรา ๒ วรรคต้นนั้น สมควรจะเอาไว้ตามร่างเดิมหรือควรจะแก้ไขตามที่
กรรมาธิการได้แก้ไขมา ท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะเอาไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะให้เป็นไปตามที่กรรมาธิการได้
แก้ไขมา โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือโดยพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าคงไว้ตามกรรมาธิการ ที่นี้ต่อไปคือว่าใน
มาตรา ๒ นี้มีอยู่ ๓ วรรค กรรมาธิการได้แก้ไขทุกวรรค เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ก็พิจารณาวรรค

๓

นายทิม ฐิริพัทธ์ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้ามีความข้องใจในเรื่องที่กรรมาธิการแก้
วรรค ๒ นั้น ข้าพเจ้าได้อ่านดูแล้วเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นจะต้องแก้และการแก้เป็นการฟุ่ม-
เฟือย หลักการแก้กฎหมายหรือโดยคำใด ๆ ก็ดีนั้น ควรจะพิจารณาถึงว่า การแก้จะให้ดี
ขึ้นหรือมีผลพลาดจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงให้สะดวกขึ้นอย่างนี้ แต่ข้าพเจ้าได้อ่านดูแล้วที่
ท่านกรรมาธิการแก้เห็นว่า เป็นการฟุ่มเฟือยและเป็นการไม่จำเป็นที่จะต้องแก้ไขเลย เป็น
การฟุ้งซ่าน ๆ ซาก ๆ เปล่า ๆ คือที่เพิ่มเข้าไป ร่างเดิมมีอยู่ว่าเมื่อรวมกับอายุของผู้ป่วยเจ็บ
เกินหกสิบปี ก็ให้ถือว่าเป็นการต่ออายุราชการ มีอยู่อย่างนี้ก็ได้ความชัดเจนแล้ว แต่ว่ากรรมา-
ธิการได้มาแก้โดยเพิ่มคำว่า "อายุของข้าราชการ" แล้วก็ตัดคำว่า "ป่วยเจ็บ" ออก เพิ่ม
คำว่า "ได้รับอนุญาต" เข้าแทน อย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีความจำเป็นอย่างใด แล้วก็ทำให้
เป็นการซ้ำซากเปล่า ๆ เพราะว่าการที่เพิ่มข้าราชการเข้าไปนั้น ไม่มีความจำเป็นอะไรเลย
ในมาตรานี้ เพราะว่าการกฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่ใช้สำหรับข้าราชการ และเราก็พูดถึงว่า ขา-
ราชการลาป่วยอยู่แล้วหรือได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว ทำไมท่านจึงมาเพิ่มคำว่า "ข้าราชการ"

เข้าในที่นี้ ท่านเกรงว่าถ้าท่านไม่เพิ่มแล้วเขาจะเข้าใจว่า ตัวบทกฎหมายนี้ใช้สำหรับคนอื่น เช่นนั้นหรือ ทำไมจึงต้องเพิ่มเข้า เพิ่มเข้าเพื่ออะไรแล้วก็เดิมคำว่า "ได้รับอนุญาต" ซีก คำว่า "ป่วยเจ็บ" นั้นออก ทำไมจึงไปเพิ่มเข้าอย่างนั้น มีคำว่า "อนุญาต" ไว้ตั้งหลายแห่ง ความเดิมก็มีอยู่แล้วว่า ระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ลาได้เมื่อรวมกับอายุของผู้ป่วยเจ็บเกิน หกสิบปีก็* ก็ใครมีชั้คอยู่แล้วว่าข้าราชการผู้นั้นได้รับอนุญาต บอกชัดไว้แล้วในวรรคต้น แล้ว ท่านมาเขียนคำว่า "ได้รับอนุญาต" เพิ่มเข้าไว้อีกที ทำไมถึงมาเขียนซ้ำซากไว้อย่างนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเพิ่มเข้าไปนั้นทำให้ฟุ่มเฟือยยุ่งเหยิงเปล่า ๆ ขอความเดิมก็สละสลวยดีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันตามร่างเดิม

นางแรม พรหมโหม่ง บุณยประสพ ประธานกรรมาธิการ : ตามที่ท่านผู้มีเกียรติเห็นว่า การที่จะเพิ่มคำว่า "ข้าราชการ" ไปนั้นเป็นคำที่ไม่เหมาะสม ควรจะถือตามร่างเดิม กรรมาธิการขอประทานชี้แจงว่าเมื่อเราแก้ในวรรคแรกแล้ว เราก็ควรจะแก้ในวรรคที่ ๒ นี้ด้วยเพื่อให้เหมาะสมกันกับวรรคแรกที่เราได้อภิปรายกันมาเมื่อคืนนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากไขแต่เพียงคำว่า "ผู้ป่วยเจ็บ" เท่านั้น ก็เพียงกรณีเดียว ไม่รวมถึงผู้ได้รับอันตรายและผู้ถูกประทุษร้าย ตามวรรคแรกนั้นด้วย แล้วการที่เดิม ข้าราชการผู้ได้รับอนุญาตก็หมายความว่าท่านเพียงได้รับ อนุญาตให้ลาตามวรรคแรกนั่นเอง และเดิมคำว่า "ข้าราชการ" ไปก็เพื่อให้สอดคล้องกับ วรรค ๓ ซึ่งท่านจะได้เห็นต่อไปว่าได้ใช้คำว่า โห้ข้าราชการอีกคำหนึ่งในวรรค ๓ เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นตามที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนชี้แจงนี้หวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคงจะเป็นที่ พอใจแล้ว

นายทิม ภูริพัทธ์ (อุบลราชธานี) : ที่ท่านชี้แจงนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เห็นว่าดีขึ้นอย่างไร เพราะว่าที่ท่านเพิ่มคำว่า "ข้าราชการ" เขานั้น ข้าพเจ้ามีข้อข้องใจอย่างนี้ ตามที่ท่านจะซีก คำว่า "ผู้ป่วยเจ็บ" ออกนั้นข้าพเจ้าไม่ข้องใจละ แต่ข้าพเจ้าข้องใจคำว่า "ข้าราชการ" ที่เพิ่มเข้ามานั้นเป็นการซ้ำเปล่า ๆ เพราะว่าไม่จำเป็นจะต้องเพิ่มก็เข้าใจแล้วว่า เป็นข้าราชการแล้ว และที่ว่าได้รับอนุญาตเข้ามานั้นก็บอกชัดอยู่แล้วในตอนแรกนั้น ในวรรคแรกนั้นมีอยู่ว่า

ถ้าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาต บอกไว้ชัดอยู่แล้ว ทำไมจะมาบอกว่า ผู้รับอนุญาตไว้ในที่นี้ด้วย
 ระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตก็คือการได้รับอนุญาตที่ท่านใส่เพิ่มไว้ในวรรค ๒ นั้นเอง เพราะ
 ฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเพิ่ม ท่านใส่ไม่ต้องเกรงว่าถ้าไม่เพิ่มแล้วเขาจะไม่เข้าใจ หรือ
 ราษฎรจะไม่เข้าใจ อย่างที่ท่านกรรมการคนหนึ่งซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการกฤษฎีกา
 พูดยุติถึงเป็นประธานกรรมการนั้นมาอภิปรายว่า ถ้าไม่เติมเช่นนั้นเกรงว่าราษฎรจะไม่
 เข้าใจ แล้วทำไมถ้าอย่างนั้นกฎหมายอื่น ๆ ท่านไม่เขียนมาให้ชัดอย่างนั้น ทำไมมีคำว่า
 "ภายในบังคับหรือภายในบังคับแห่งกฎตราที่นั้นมาตรานี้" อย่างนี้อยู่เสมอ เฉพาะจะมาเกรง
 ว่าราษฎรจะไม่เข้าใจในกฎหมายนี้เท่านั้นแหละ คู้อย่างไรอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า
 ไม่จำเป็นจะต้องเพิ่ม ไม่จำเป็นจะต้องแก้ข้อความนี้

15

นายหยุด แสงอุทัย กรรมการ: ที่กรรมการนั้น ประธานกรรมการคือ
คือคุณแรม ๆ ก็ได้เห็นแล้วว่าเพื่อให้สอดคล้องกับวรรคแรก ที่ที่กรรมการไปเติม "ข้าราชการ"
การ" นั่นก็เพราะคำว่า "ผู้" "ซึ่ง" อะไรต่าง ๆ เหล่านี้คล้าย ๆ กับเป็นวลี เพราะฉะนั้น
เพื่อความสะดวก ควรจะมีคำนำหน้าสักหน่อยว่า "บุคคลผู้" หรือ "ข้าราชการผู้" ใช้คำ
ว่า "ผู้" เฉย ๆ ก็รู้สึกว่าจะหวนไป เพราะฉะนั้นเพื่อความสะดวก นอกจากนั้นแล้วทาง
กรรมการก็ได้มาวรรค ๓ ก็มีคำว่า "ข้าราชการอยู่อีก" เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้กรรมการก็
เห็นวาทาอย่างนั้นเราใช้คำว่า "ข้าราชการ" และให้สอดคล้องกับวรรค ๑ ที่ว่า "ถ้ารัฐมนตรี
เจ้าสังกัดใดพิจารณาเห็นสมควรจะให้ข้าราชการผู้ได้รับ..." แล้วมาที่เขียนวรรค ๒ ว่าเมื่อ
รวมกับอายุของข้าราชการผู้ได้รับอนุญาต ก็จะได้เหมือนกันเท่านั้นเอง ในเรื่องนี้ผมก็จำแบบ
ไปจากสภาที่ว่าถ้าในวรรคแรกอย่างวรรค ๒ ก็อย่างนั้น วรรค ๒ ก็อย่างนั้น ผมก็ได้เห็น
มาจากสภาตัวเอง นอกจากนั้นแล้วที่ท่านได้หักทวงว่ามาอย่างภายใต้บังคับมันยุ่งยากอย่างไร
ทำไมจึงเขียนไว้ มันไม่มีทางจะเขียนอย่างอื่นก็เขียนไว้ แต่ตาราง อย่างมาตรา ๒ วรรคแรก
ที่ได้มานี้แล้ว โดยไม่มีภายใต้บังคับก็ได้เราก็เขียน คือไม่มีหลักเกณฑ์อย่างไร เราเขียนอย่างไร
ให้คนธรรมดาสามัญเข้าใจได้ง่าย ๆ ไม่ใช่จะต้องเขียนรูปแบบที่รูปแบบนั้น เพราะฉะนั้นมาตรา
๒ นี้ก็คือแบบของ สภาที่กระผมเป็นกรรมการมากที่สุดที่เราเคยใช้ วรรคแรกอย่างไร ว่า "ขาราชการ
ผู้..." อย่างนั้นเราก็มาใช้วรรคสองว่า "ข้าราชการผู้..." ที่นี้ก็จะยาวไปก็ใช้คำว่า
"ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย" เราก็ย่อเสียว่า "ข้าราชการผู้
ได้รับอนุญาต" คำว่า "ผู้ได้รับอนุญาต" ก็หมายความว่าผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือ
ถูกประทุษร้าย ที่ได้รับอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ก็คือจะเขียนให้เหมือนกัน ถ้าเราใช้มาตราไหน
อย่างไรก็จะใช้อย่างนั้นเท่านั้นเอง แต่ขอแก้ไขแล้วแต่สภา

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (ภาพสินธุ์): ความจริงที่ข้าพเจ้าจะเป็นขึ้นพูดครั้งแรก
ข้าพเจ้าก็จะสนับสนุนกรรมการ แต่ถึงแม้ว่าวาระนี้เป็นวาระกำหนดข้าพเจ้าก็จะขอพูดเป็น
กลาง ๆ ว่าคำว่า "ข้าราชการ" ในที่นี้เป็นคล้าย ๆ ว่านามของประโยคหรือเหตุที่ก่อร่าง

พระราชบัญญัติขึ้น ถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคยร่วมกันมาจะไปเปิดดูสารราชการพลเรือน
 ว่าควมหมกมุ่นแล้ว คำว่า "ข้าราชการ" จะต้องเป็นอย่างนั้น ข้าราชการจะต้องเป็นอย่างนี้
 ขึ้นทุกหมกมุ่นไป เพราะคำว่า "ข้าราชการ" เป็นคำนามของประโยคและเป็นคำที่จะต้องนำ
 หนาเสมอ เพื่อให้กฎหมายมีได้ทั้งสำคัญของความต้องการคือคำว่า ข้าราชการต้องเป็นอย่าง
 นั้นข้าราชการต้องเป็นอย่างนี้ ตามที่กรรมการเดิมเข้ามาในข้าพเจ้าเห็นชอบเพราะทำให้
 สละสลวยขึ้นไม่ใช่เรื่องทำให้พุ่มเพอเพราะกฎหมายเกี่ยวกับข้าราชการ

นายอารีย์ ตันติเวชกุล(นครราชสีมา) : ความจริงผมก็นึกจะปิดอภิปรายแต่ปิดไม่
 ลงเสียแล้วคือว่ามันชักจะข้งใจกันใหญ่ ขึ้นต้นเดิมที่ท่านผู้มีเกียรติแห่งอุบลราชธานีข้งใจปัญหาคำ
 ว่า "ข้าราชการ" เดิมลงไปในพระราชบัญญัติด้วยเรื่องอะไร เพราะพระราชบัญญัตินี้ก็ชัดเจนแล้ว
 ว่าเพื่อประโยชน์ของข้าราชการโดยเฉพาะ คือเราเขียนมาบทไหนว่าเรื่องของข้าราชการโดย
 เฉพาะ คือเขียนคำว่าร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการประโยชน์ของข้าราชการ เขียนไว้ชัดเจน
 ที่หัวเรื่อง แล้วท่านกรรมการได้ชี้แจงว่าที่เขียนมานี้เพื่อความแจ้งชัดโดยอ้างว่าระเบียบ
 กฎหมายต่าง ๆ มา ข้าพเจ้าว่าไม่จริงท่านว่าอันไหนที่เป็นอย่างนั้นคือว่า ท่านเองก็เป็นทีเขียน
 ร่างมา/ ดูตัวอย่างเรื่องของสภาผู้แทนราษฎรเราใน หัวเรื่องก็เขียนว่าเรื่องของสภาผู้แทน
 ราษฎร แต่ต่อไป ก็ใช้คำว่า สภา ๆ ๆ ทั้งนั้น ไม่มีคำว่า "ผู้แทนราษฎร" เพราะเราก็เข้าใจ
 กันแล้วว่าเรื่องของสภาผู้แทนราษฎร ฉะนั้นใครก็ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นประโยชน์แก่ข้าราชการ
 โดยเฉพาะไม่ใช่แก่บุคคลอื่น จึงไม่เห็นมีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องเพิ่มคำว่า "ข้าราชการ"
 นี้ประเด็นหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งเมื่อขึ้นท่านผู้มีเกียรติเพื่อน ๆ ข้าพเจ้าบอกว่าที่เขียนมานี้ไม่พุ่ม
 เพออะไรหรอก ข้าพเจ้าจะบอกให้ว่าที่แรกเขาเขียนอย่างนี้ เมื่อรวมกับอายุของผู้บวชเจ็บ
 เขาเขียนเท่านั้นเอง คำว่า "ผู้บวชเจ็บ" คือใคร ท่านเขียนไว้ชัดเจนอธิบายไว้เสร็จ บวชเจ็บ
 ถูกประทุษร้าย/ คือว่าท่านจะแกวว่าอย่างนี้ว่าเมื่อพรรคแรกยอมไปแล้วมาเอาพรรค ๒ อย่างนี้
 /คือหมายถึงบุคคลพวกนั้น
 แต่ข้าพเจ้าไม่พูดถึงคำว่าบวชเจ็บ พูดถึงคำว่า "ข้าราชการ" จึงขออ้ออาจารย์หยุดก็แล้วกัน

17

ขอให้คัดออกคำว่า "ข้าราชการ"

นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี) : ความจริงเรื่องนี้ไม่น่าจะเสียเวลามากก็ปรากฏ
 ให้มากมาเพราะเท่าที่กรรมการได้กรุณาแก้ไข และเดิมนั้นมันทำให้ข้อความดีขึ้นอย่างที่ไม่
 ผู้มีเกียรติคิดว่าเมื่อมีการแก้ไข "ข้าราชการ" นั้นทำให้สะดวก แต่ว่าท่านผู้คัดค้านนั้นยังข้อง
 ใจอยู่และก็ยังให้ความเห็นว่ามันไม่เหมาะสมอยู่นั่นเอง ผมใครจะเรียนว่าพระราชบัญญัตินี้ขึ้น
 ก็คือว่าพระราชบัญญัติสังเคราะห์ข้าราชการ คำว่า "ข้าราชการ" นั้นจึงมีสาระสำคัญที่สุดของ
 กฎหมายฉบับนี้ ถ้าหากว่าใครจะดูทุกมาตราในพระราชบัญญัตินี้แล้วจะมีคำว่าข้าราชการทุกมาตรา
 ไม่ต้องดูมาตราอื่นไกล มาตราก่อนหน้านั้นขึ้นไป ขอโทษมาตราเดียวกันนั่นเอง มาตรา ๒ วรรค
 ๓ ก็ใช้คำว่า "ข้าราชการ" ในบันทึกที่สอง "จะให้ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ
 ... " นั้นก็มี "ข้าราชการ" อยู่ในมาตรา ๘ ก็ขึ้นต้นว่า "ข้าราชการ" ในมาตรา ๘ วรรคท้าย
 ก็ใช้คำว่า "ข้าราชการ" ในมาตรา ๘ ก็ข้าราชการ รวมความว่า "ข้าราชการ" นี้มีอยู่ใน
 ร่างเดิมของพระราชบัญญัตินี้ที่ สอนมาสู่สภานิติบัญญัตินี้และเราได้ลงมติรับหลักการไปแล้ว
 เพราะฉะนั้นการที่กรรมการแก้ไขคำว่า "ข้าราชการ" ขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องต้องกับข้อความ
 ที่เป็นสาระสำคัญของกฎหมายนี้และสอดคล้องกับมาตราต่าง ๆ นั้นเป็นการสมควรแล้ว เห็นว่า
 ไม่มีข้อที่ควรจะต้องสงสัยหรือให้เป็นการเสียเวลาแต่ประการใด

ประธาน : คุณทิม ๆ ยังคิดใจหรือเปล่า

นายทิม ภูมิพัฒน์ (อุบลราชธานี) : คือถ้าหากว่าไม่แก้ไขคำว่า "ข้าราชการ" เข้า

ไปแล้วเกรงว่าสามัญชนจะไม่เข้าใจ ถ้ากรรมการยืนยันว่าถ้าไม่แก้ไขคำว่า "ข้าราชการ"
 แล้วเกรงว่าสามัญชนจะไม่เข้าใจแล้วข้าพเจ้าก็ไม่ขอคิดใจ

ประธาน : ก็แปลว่าไม่คิดใจ ต่อไปมาตรา ๒ วรรค ๓ ก็ไม่มีอะไรต่อไปได้
 (เนื่องจากเลขาธิการสภานิติบัญญัติมีธุระจำเป็นจึงได้มอบให้นายประสิทธิ์

ศรีสุชาติ หัวหน้ากองการประชุม ทำการแทน)

ผู้ทำการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๗ มาตรา ๘ มีการแก้ไข
มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ด้ยว ๆ มาตรา ๘ มีอยู่หลายหมายเลข ทุกหมายเลข
ก็มีการแก้ไขทุกหมายเลข ขอให้พิจารณาที่ละหมายเลข หมายเลข ๑ หมายเลข ๒ ไม่มีการ-
แก้ไข หมายเลข ๓ ต่อไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖
ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นการจบการพิจารณาวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปเป็นการ
พิจารณาวาระที่ ๓ ว่าสมควรประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็น
สมควรให้ประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๘๕ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ไว้บังคับเป็นกฎหมายได้

ต่อไปพิจารณาในหมายเลข ๕. รายงานของคณะกรรมการพิจารณาเปิดเผย
รายงานการประชุมลับ

(สำเนา)

ที่ ๑๕๓๐/๒๔๕๓

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๒๐ ธันวาคม ๒๔๕๓

เรื่อง รายงานการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกรายงานการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ
ของคณะกรรมการ ๑ ฉบับ

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติตั้งกรรมการสามัญพิจารณา
เปิดเผยรายงานการประชุมลับขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย

๑. พลตรี ประภาส จารุเสถียร ประธานกรรมการ
๒. พันโท เชิดชัย ทองสิงห์
๓. นายประสาท ไชยะโท
๔. นายประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์
๕. นายพิรุณ อินทรารุช
๖. นายเพ็ชรศักดิ์ นิสสัยสุข
๗. นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ เลขาธิการกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณารายงานการประชุมลับของสภาผู้แทน-
ราษฎรครั้งที่ ๓/๒๔๕๓ (วิสามัญ ๒) ชุดที่ ๑ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๕๓ แล้ว
เห็นวามสมควรเปิดเผยได้ จึงเรียนมาเพื่อท่านจักได้ดำเนินการต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) พลตรี ประภาส จารุเสถียร
(ประภาส จารุเสถียร)

ประธานกรรมการ เปิดเผยรายงานการประชุมลับ

สำเนาอันถูกต้อง

Handwritten signature

สงวน พิมพ์

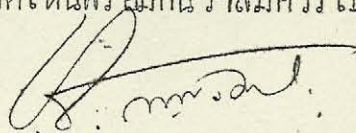
Handwritten signature ทาน

บันทึก

รายงานการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงมติตั้งกรรมการสามัญพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับของสภาผู้แทนราษฎรขึ้นคณะหนึ่ง นั้น ที่ประชุมกรรมการได้เลือก พลตรี ประภาส จารุเสถียร เป็นประธาน และนายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ เป็นเลขานุการ

คณะกรรมการได้พิจารณารายงานการประชุมลับของสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓/๒๔๕๗ (วิสามัญ ๒) ชุดที่ ๑ วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๔๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตุลาการ ที่ประชุมลงมติเห็นพร้อมกันว่าสมควรเปิดเผยได้.

(นายประสิทธิ์ กาตุจนวัฒน์)

กรรมการทำการแทนเลขานุการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมการเห็นสมควรจะได้อเปิดแผนรายงานการประชุมลับของสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓/๒๔๔๗ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๔๗ จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมมีมติให้เปิดแผนรายงานการประชุมลับครั้งที่ได้เรียนแล้วนั้น

หมกระเบียบวาระแล้วขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา.

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

.....
.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....
.....

.....
.....

.....
.....

.....
.....

ผู้ตรวจรายงาน

..

..

..

..

..

..

..

..

..

..

..

..

..

..

ตรวจแล้ว วันที่ 21 มิถุนายน 1948

.....
.....

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

.....
.....

หัวหน้ากองการประชุม

.....
.....

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

.....
.....

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

.....
.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร